





311g endu trösten gubn.  
 312f samwetigwad lag dignar neb;  
 313fesu! stant mitt gietra freu;  
 314f döben at min gubda?

Đ b d s = S a n g.

Etjungen som Psalmen N:o 186.

**J**djuret af mitt syndagwal  
Jag ned till jorden tryckes;  
Af mina tårars runda tal  
Oj någon smärta från mig ryckes;  
Jag tusen gånger wille dö,  
Om blott en flod, en ymnig sjö,  
Min plågas brand will släcka.

En himmelskt skön men ryslig bild  
Besändigt för mig swärfvar;  
I sömnen gör den känslan wild;  
Jag för dess åsyn bårvar;  
Om dagen följes mina spår,  
Och hwart jag wiser eller går,  
Är barnets hamn till möte.

Den ser på mig så menlösst god,  
 Liksom han skulle fråga:  
 "Hwi dränktes ej i tårars flod  
 Din vredes wilda låga.  
 Jag war ju wårnlös i din wård,  
 Hwi blef din kånsla då så hård,  
 Att du mitt lif ej skönte?"

Då i mitt öra natt och dag  
 Lyks defa erden ljuda;  
 Och rättvisans och straffets lag

Huru få äro ej de, hvilka låta dygden och den sanna wissheten leda sin wandring genom lifswets slippriga bana! Och huru oändligen god är ej Görsynen som, i trootts af menniskans öfwerdåd, likwäl så mildt och förlåtande afböjer mångfaldiga brott och olyckor, hvilka eljest skulle bli oundwärliga följder af våra passioners utbrott och vår brottssliga underlåtenhet att tygla dem! Ett likaså kraftigt warnande som bedröfligt uppträde skall i dag vittna huru ryssliga följder kunna bli för hwarje menniska, som ej håller sina passioner tyglade, utan blindt följer deras brusande ström och såmedelst slutligen kastar sig i brådjupe. Det är med blöddande hjerta och tårfulla ögon som menniskowännen kastar sina blickar på föremålet för dagens bedröfliga högtidlighet. Ej en gång det ofsyldiga barnet, i waggan skonas, då den otyglade wreden uppblöskar! Huru är det wäl möjligt, att till en så hög grad kunna uppretas af ett spådt barns gråt — det enda sätt, hwarpå detsamma kunde klaga sin smärta eller ge sina behof tillkänna? Den na möjlighet är likwäl nu ådagalagd, och bewisar med detsamma, huru oändligen djupt menniskan kan sjunka, då hon, döf för religionens och samwetets förenade idst, afwiker från dygdens wäg och fortifyndar på lastens och passionernas breda stråt. När ett enda ögonblicks öfwerilning kan i en oberakad stund